

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 4, No 2 (1953)

Analyses

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17550](https://doi.org/10.12681/jhvms.17550)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (2018). Analyses. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 4(2), 381–383.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17550>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Sir THOMAS DALLING: Possible futures developaments. **Δυναταί μελλοντικά έξελίξεις.** (The Veter. Rec. No 35, Vol. 64, 1952).

Είς τήν υπό τόν άνωέρω τίτλον, διάλεξίν του γενομένην ένώπιον τής Βρετανικής Κτηνιατρικής Έταιρεία; ό Sir Thomas Dalling έξετάζει τās μελλοντικάς έξελίξεις τής Κτηνιατρική; έν τῷ κόσμῳ ὡς και τās άκολουθητέας υπό τῶν Κτηνιάτρων κατευθύνσεις.

Είς τὸ πρώτον μέρος τής όμιλίας του ό διατρεπής όμιλητής τονίζει τήν κεφαλαιώδη και ιστορικήν σημασίαν τήν όποιαν ένέχει διά τήν Κτηνιατρικήν Έπιστήμην ή πρόσφατος εισδοχή αὐτῆς εις τὰ Πανεπιστήμια τής Μ. Βρετανίας υπό μορφήν Σχολῶν Ισοτίμων πρὸς τās λοιπάς Πανεπιστημιακάς τοιαύτας και τήν ευτυχῆ επίδρασιν τήν όποιαν ή τοιαύτη εισδοχή θά έχη τόσον διά τόν Κτηνίατρον ὡς έπιυγέλματιαν και ὡς πολίτην ὅσον και διά τήν Κτηνιατρικήν Έπιστήμην.

Περαιτέρω αναλύει τήν συμβολήν τής Κτηνιατρικής έρεύνης εις τήν έξύψωσιν τοῦ επιπέδου τής επιστήμης μας και τονίζει ότι ή προσοχή τῶν Κτηνιάτρων-έρευνητῶν πρέπει νά στρέφεται και πρὸς τὰ δύο σέλη τής έρεύνης: τήν τε θεωρητικήν δηλαδή και τήν έφηρμοσμένην τοιαύτην.

Είσερχόμενος είτα εις τὸ τελευταίον μέρος τής όμιλίας του επιλέγει ότι άντικειμενικός σκοπὸς τής Κτηνιατρικής εκπαιδύσεως και τής Κτηνιατρικής έρεύνης είναι ή βελτίωσις τής υγιεινῆς τῶν ζῶων, ή καταπολέμησις τῶν μαστιζουσῶν τήν κτηνοτροφίαν νόσων και ή έξασφάλισις οὔτω άφθονωτέρων και υγιεινοτέρων τροφῶν διά τόν άνθρωπον.

Διά τήν έπίτευξιν τῶν άνωτέρω ὅμως άπαιτεῖται Κτηνιατρικὸν προσωπικὸν ἄρτίως εκπαιδευμένον και άπασχολούμενον άποκλειστικῶς εις τήν έπίλυσιν τῶν προβλημάτων τὰ όποια παρουσιάζει ή προστασία τής κτηνοτροφίας μιᾶς χώρας. Ἀπὸ τής άπόψεως ταύτης πρωτεύουσαν βεβαίως θέσιν κατέχουσιν αί μεταδοτικά νόσοι εισαγωγῆς, τῶν όποίων άντιπροσωπευτικός τύπος είναι ὁ Ἀφθώδης πυρετός.

Χωρίς νά παραβλέπη τήν σπουδαιότητα τῶν άτομικῶν νοσημάτων, νομίζει ότι ή προσοχή μας πρέπει νά στρέφεται μίλλον πρὸς τήν καταπολέμησιν τῶν ὁμαδικῶν τοιούτων. Πρὸς τήν κατεύθυνσιν ταύτην σημαντική πρόοδος έχει έπιτευχθεῖ ήδη εις τήν εκκρίζωσιν τής Φυματιάσεως. Ἡ Βρουκέλλωσις και ή Πανώλης τῶν χοίρων καταπολεμοῦνται νῦν ευχερέστερον χάρις εις τὰ ειδικὰ έμβόλια, ὠρισμένα δέ μορφαί μαστίτιδος δύνανται βαθμιαίως νά εκλείψωσι διά τῶν νέων μεθόδων προλήψεως και θεραπείας. Τοῦτ' αὐτὸ δύναται νά λεχθῆ και διά παρασιτικάς τινας νόσους.

Υπάρχουσι βεβαίως δυσχέρειαί, αίτινες δέον ὅπως υπερνικηθῶσι, ή

σημειουμένη ὅμως βαθμιαία πρόοδος θέλει καταστήσει τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν εὐχερεστέραν.

Οἱ Κτηνίατροι οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὴν ὑπαίθρου εἶναι ἐκείνοι οἱ ὅποιοι θὰ ἐφαρμοῶσιν τὰς τελευταίας ἀνακαλύψεις εἰς τὸ θέμα τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἐπιζωοτιῶν, εἶναι δὲ προφανές ὅτι οὔτε ἡ Κτηνιατρικὴ ἑκπαίδευσις οὔτε ἡ ἔρευνα θὰ ἔχουν οἰανδὴποτε ἀξίαν ἐὰν τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν δὲν τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὑπαίθρου.

Εἶναι ὑποχρέωσις τῶν Κτηνιάτρων νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ πορίσματα τῶν τελευταίων προσκλήσεων τῆς ἐπιστήμης, ἀφοῦ ταῦτα δοκιμασθῶσιν εἰς εὐρείαν κλίμακα, εἰς τὴν καθημερινὴν τῶν ἐργασίαν.

Οὕτω δὲ πράττοντες, συμπεραίνει ὁ ὁμιλητῆς οἱ Κτηνίατροι θὰ καταστῶσιν ἀξιοὶ τοῦ σεβασμοῦ δι' οὗ περιβάλλονται εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦκόσμου.
K. B. T.

HAKKI ATUN: Προσπάθεια ἀνοσοποιήσεως τῶν μόσχων κατὰ τοῦ πνευματάνθρακος δι' ἐμβολίου περιέχοντος ὕδροξειδίου ἀλλουμινίου ἢ χλωριούχου ἀσβεστίου. (Ἐκ τοῦ Türk Veterinar Hekimleri Dernegi Dergisi 1953, 23 76-77).

Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του ἐπὶ τῆς ἀνοσοποιήσεως τῶν μόσχων κατὰ τοῦ Πνευματάνθρακος ἔξωθεν προκύπτει ὅτι:

1. Τὰ φορμολοῦχα ἐμβόλια τὰ περιέχοντα 6% φορμόλην καὶ παραμένοντα ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ δωματίου δίδουν καλύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰ περιέχοντα 8% φορμόλην καὶ παραμένοντα εἰς τὸν κλίβανον ἐπὶ 15 ἡμέρων.

2. Τὰ ἐμβόλια τὰ περιέχοντα 1% ὕδροξειδιον τοῦ ἀλλουμινίου ἢ Χλωριούχου ἀσβεστίου παρέχουν τὴν αὐτὴν ἀνοσίαν.

3. Τὸ ἐμβόλιον τὸ περιέχον 5-10% ὕδροξειδιον τοῦ ἀλλουμινίου δίδει καλύτερα ἀποτελέσματα. Πράγματι 2 κυβ. ὑφ. τοῦ ἀνωτέρου ἐμβολίου προστατεύουν κατὰ 10 ἐλαχίστων θανατηφόρων δόσεων δηλ. 4 κυβ. ὑφ. καλλιευργείας.
K. B. T.

RITCHIE (J.N.), EDINBURG: Tuberculosis in Cattle from the public health aspect. Ἡ φυματίσις τῶν βοοειδῶν ἀπὸ ἀπόψεως δημοσίας ὑγείας. (Report of the XIVth International Veterinary Congress. London 1949).

Ὁ συγγραφεὺς διὰ σειρᾶς ἀριθμῶν δεικνύει τὴν σπουδαιότητα τῆς μολύνσεως τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ βοείου τύπου βακίλλου τῆς φυματίσεως. Ἐπὶ 30.650 διαπιστωθέντων τύπων μέχρι τοῦ 1940, 8,2% ἀνῆκον εἰς τὸν βοεῖον τύπον. Ἐπειδὴ δὲ 3,1% ἐπὶ 19.407 περιπτώσεων πνευμονικῆς φυματίσεως προήρχοντο ἐκ τοῦ βοείου τύπου, συμπεραίνει ὅτι ἡ διὰ τοῦ τύπου τούτου μολύνσις κατέχει σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν φυματίασιν τῶν πνευμόνων. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐργασίας ταύτης ἐγένετο εἰς τὰς Σκανδιναυϊκὰς χώρας καὶ εἰς τὴν Σκωτίαν ἀποδίδεται δὲ εἰς ταύτας μεγαλύτερον ποσοστὸν μολύνσεως διὰ τοῦ βοείου τύπου ἀπὸ ἄλλας χώρας. Ἡ φυματίσις τῶν πνευμόνων δύναται νὰ προέρχεται ἐκ τῆς διὰ τοῦ γάλακτος μολύνσεως, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐκ τῆς ἐπαφῆς μετὰ τῶν ζώων. Ὁ συγγραφεὺς παραθέτει ἐν συνεχείᾳ στατιστικάς, ἀποδεικνυού-

σας τὴν ἐλάττωσιν τοῦ εἴδους τούτου τῆς μολύνσεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν Σκωτῖᾳ. Μεταξὺ τῶν ἐνδεδειγμένων μέτρων πρὸς προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ γάλακτος μολύνσεως, ἀναφέρει τὴν παστεριώσιν τοῦ γάλακτος, ἣτις ὁμῶς ἐλαχίστην ἀξίαν ἔχει διὰ τὴν ὑπαίθρου καὶ τὰς μικρὰς πόλεις ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς μεγάλας τοιαύτας, τὴν συστηματικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ζῶων καὶ τὴν σφαγὴν τῶν πασχόντων ἐκ κλινικῶς ἐκδήλου φυματιώσεως. Τέλος, ἡ ἐκρίζωσις τῆς φυματιώσεως τῶν ζῶων ὅταν εἶναι θελεία, προσφέρει πλήρη προστασίαν τῶν ἀνθρώπων. Περαιτέρω ὁ συγγραφεὺς δεικνύει τὰς ἐπιτευχθείσας προόδους ἐπὶ τῆς ἐκρίζωσεως τῆς νόσου ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ. Τὸ 1939 αἱ ἀγελάδες αἱ ἀντιδρῶσαι θετικῶς, εἰς τὸν φυματινισμόν ἀνήρχοντο εἰς 40%. Τὸ 1945 ἐθεώρουν ὅτι 30-35% θὰ ἀντέδρων, ἤτοι 17-18% τοῦ συνόλου τῶν ζῶων. Τὴν ἐποχὴν ταύτην 890.000 κεφαλαὶ ἀνῆκον εἰς ἀγέλας ἀπληλαγμένας φυματιώσεως, τὸ δὲ 1948 ὁ ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς 1.704.000 κεφαλὰς. Ταῦτοχρόνως τὸ πωληθὲν ἐκ τῶν ἀγελῶν τούτων γάλα τὸ 1943 ἀνήχετο εἰς 640 ἑκατομμύρια λίτρας, τὸ δὲ 1948 εἰς 1600 ἑκατομμύρια. Π.Δ.

CORTEVILLE M. καὶ THEVENOT R.: Le facteur Hyperglycémique pancréatique. Ὁ ὑπεργλυκαιμικὸς παγκρεατικὸς παράγων. (Revue de Pathologie Générale, Ἰανουάριος 1953, σελὶς 17 - 32).

Ἡ παράδοξις ἐπίδρασις τῆς ἰνσουλίνης ἔχει διαπιστωθῆ ὑπὸ πολλῶν ἐρευνητῶν. Ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι ἡ ἰνσουλίνη τοῦ ἐμπορίου, ἀδιακρίτως χῶρας προελεύσεως, προκαλεῖ 5 - 10 λεπτὰ μετὰ τὴν ἐνδοφλέβιον ἔγχυσιν, ὑπεργλυκαιμίαν, 20% περίπου, καὶ βραδύτερον τὴν χαρακτηριστικὴν καὶ γνωστὴν ὑπογλυκαιμίαν. Οἱ περισσότεροι τῶν ἐρευνητῶν δέχονται ὅτι ἡ ὑπεργλυκαιμία ὀφείλεται εἰς κινήσει τῶν γλυκογόνων τοῦ ἥπατος ἐξ οὗ καὶ γλυκογονολυτικὴ ἀπεκλήθη ἡ ἐπίδρασις αὕτη τῆς ἰνσουλίνης. Ὁ ὑπεργλυκαιμικὸς παράγων ἀνευρίσκεται ἐντὸς τοῦ παγκρέατος τοῦ κυνὸς καὶ τοῦ κονίκλου ὄχι τοῦ προβάτου, τοῦ χοίρου καὶ τοῦ βοῦς.

Πρῶτος ὁ Burger ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ὑπεργλυκαιμικὴν ιδιότητα τῆς ἰνσουλίνης διὰ διαγνωστικὸν σκοπὸν. Μετὰ ἐνδοφλέβιον ἔγχυσιν 1/2 M. κατὰ Χμ. βάρους εἰς ὑγιῆ ἄνθρωπον παρατηρεῖται ὑπεργλυκαιμία 22.2%. Ἐν περιπτώσει κηρώσεως δὲν παρατηρεῖται ὑπεργλυκαιμία ἢ αὔξησις τοῦ σακχάρου δὲν ὑπερβαίνει κατὰ μέσον ὄρον 2.7%.

Ὁ Burger ἀποδίδει τοῦτο εἰς γλυκογονοπενίαν τοῦ ἥπατος εἰς τοὺς κηρωτικὸς καὶ ἥπατοπαθεῖς.

Συμπερασματικῶς οἱ συγγραφεῖς διατυπώνουν ὡς ἀκολούθως τὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἰνσουλίνης :

1) Ἡ ὑπεργλυκαιμία προκαλεῖται ὑπὸ δευτερεύοντος παραγώγου σχηματιζομένου εἴτε ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς ἰνσουλίνης ἐντὸς τοῦ ὄργανο-μοῦ, εἴτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρασκευῆς αὐτῆς.

2. Ἡ οὐσία ἣτις προκαλεῖ τὴν ὑπεργλυκαιμίαν εἶναι πιθανῶς ὁρμόνη παραγομένη ὑπὸ τοῦ παγκρέατος, δυσκόλως ἀποχωριζομένη τῆς ἰνσουλίνης.

3. Ἡ ὑπεργλυκαιμία εἶναι ἀποτέλεσμα δευτεροῦν, νευροφυτικῆς διαταραχῆς προκαλούσης αὔξησιν τῆς ἀδρεναλίνης. Ἡ ἀποψις αὕτη διεγείρει ζωηρὰς ἀντιδράσεις πολλῶν ἐρευνητῶν.

4. Ἡ ὁρμονικὴ φύσις τοῦ ὑπεργλυκαιμικοῦ γλυκογονολυτικοῦ παγκρεατικοῦ παράγοντος δὲν ἀπεδείχθη μέχρι σήμερον. E. M.